

РЕШЕНИЕ

№ 16790

гр. София, 30.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **2861** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на З. Б. Я. от [населено място], чрез адв. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 239/11.02.2026г. за налагане на ПАМ по чл.171 т.1 б. 3) бб) от ЗДвП издадена от младши автоконтрольор в 04 група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР , с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.
Заповедта се оспорва като се счита, че не е издадена от компетентен орган. Обжалва като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от ЗДвП, като за наведените основания се излагат отделни и конкретни доводи. В съдебно заседание жалбоподателят се явява заедно с адв. Д., като поддържат жалбата и молят тя да бъде уважена. Претендират разноси. Адв. Д. представя писмени бележки. Също като в жалбата се твърди, че не е извършено претендираното нарушение, основание за налагане на ПАМ. Твърди се, че ПАМ е издадена за нарушение по чл. 175, ал.1 от ЗДвП, която нормативна разпоредба съдържа множество хипотези и точки, която издателят на ЗППАМ не е конкретизирал. Твърди се, че имало и множество други нарушения, в това число е записано в жалбата/л.5/ - „ заповедта не е връчена надлежно – нарушение по чл. 61 от АПК“, което се преценява като съществено нарушение на процесуалните правила. Като такива нарушения се твърдят обстоятелствата, че не са установени безспорно обстоятелствата относно твърдяното ПТП, не са били събрани обективни данни от всички заинтересовани страни, а единствено е била събрана информация/ сведение/ от В. К..
Ответникът – младши автоконтрольор в 04 група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при

СДВР представлява по делото от юрисконсулт П., която оспорва жалбата, като я счита за неоснователна по изложени аргументи в писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 239/11.02.2026г. издадена от А. С., на длъжност младши автоконтрольор в 04 група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е наложена на З. Б. Я. принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", "бб" от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, за това, че на 04.12.2025г. „е управлявала автомобил " С., с рег. номер СВ 7129СТ, при което е нарушила задълженията си като участник в ПТП. От мотивите на заповедта става ясно, че същата е във връзка със съставен на жалбоподателя Я. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с бланков №0619014 от 11.02.2026г. за нарушение на чл. 123, ал. 1 т.3 от ЗДвП. В АУАН е записано и че жалбоподателката Я. на посочените време и място не е контролирала управлението от нея автомобил и в резултат е допуснала ПТП в метална ограда и е нанесла материали щети, като не е останала на местопроизшествието и не е уведомила органите на МВР. Нарушението е констатирано по сведения от В. Д. К., според която бус " С., с рег. номер СВ 7129СТ на 04.12.2025г. паркирал успоредно до оградата на двора на имот на [улица] не посочва в колко часа. Около 17,15 часа чула „ много силен удар“. Наложило ѝ се да излезе. Около 19,30 часа на посочената дата, като се прибрала, вече установила, че вратата е „ провиснала“, а оградата „до портата е счупена“, като автомобилът С. продължавал да е паркиран до оградата.

Във връзка с извършената по сведенията проверка жалбоподателят Я. на свой ред в писмена декларация е отрекъл да е бил участник в ПТП. Я. посочва, че действително на 04.12.2025г около 17, 00 часа е паркирала автомобила с рег. номер СВ 7129СТ, на посоченото място, но отрича „ да е удряла някаква ограда“. Като цяло отрича да е извършила твърдяното ПТП.

По делото са разпитани свидетелите А. К. Я. и В. Н. П.. Св.А. Я. дава показания, че на 04.12.2025г. съпругата му /З. Я./ е управлявала автомобила " С.,, , о нямал информация тя да е блъскала оградата“. На посочената дата / 04.12.25г./ вечерта излизайки от дома си по работа, съседката - В. К., му заявила, че той/ не жалбоподателката/ е блъснал оградата, собственост на К.. Тогава ѝ обяснил ѝ, че ако той или съпругата му / жалбоподателката/ действително са направили някога нещо, ще го поправят. След като огледал буса видял, че по същия няма никакви щети. Видял, че оградата се е „ откачила леко“, като счита че това се е случило, защото е била износена/ стара/. Описва състоянието на оградата по следния начин: „дори и леко да се блъсне с ръка ще се счупи“. Свидетелят В. П. описва въпросната ограда по следния начин: „с бетонна основа около един метър, зелен цвят, горната част е като желязо-преплетено, и видимо е на повече от 30 години, строена 90-те“. Показанията на свидетелите, като неопровергани, се кредитират.

По делото са приобщени документите от административната преписка и представените от страните.

При така установеното, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-

производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Актът е издаден в изискуемата писмена форма, подписан е със саморъчен подпис.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като в него са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Неоснователни са твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения и за немотивираност на оспорената заповед.

Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Възраженията в обратен смисъл на жалбоподателя са неоснователни. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на Акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща твърдяното нарушение.

Теорията и съдебната практика са установили, че съществено нарушение на административнопроизводствени правила е налице единствено тогава, когато неизпълнение на вменено от законодателя задължение е променило обективирания в акта на административния орган правен резултат. Преценката за характера и тежестта на допуснатия процесуален пропуск следва да е винаги конкретна, съобразена със спецификата на отделния казус, като нарушението е съществено и попада в обхвата на чл. 146, т. 3 от АПК само тогава, когато то е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективирания в акта властническо волеизявление. В този контекст, относно неспазването на чл. 61, ал. 1 АПК/ невръчване на акта/ или ненадлежно връчване, същото не може да бъде от категорията на съществените. Неизпълнението от органа на задължението му по чл. 61, ал. 1 АПК не може да доведе до отмяна на акта. Това процесуално нарушение никога не може да се отрази на съдържанието на крайния акт, тъй като следва по време издаването му. Освен това в случая такова нарушение липсва- към оспорената в настоящото производство ЗППАМ е налице разписка, че З. Я. е получила препис от ЗППАМ и се

е запознала със съдържанието на заповедта, удостоверено с подпис на същата.

Видно от чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП, принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, се прилага за нарушения за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. В случая административният орган е посочил ясно , че е извършено нарушение по чл. 175, ал.1 от ЗДвП, а от изложените в заповедта фактически основания, категорично се изяснява, че се визира конкретно нарушение по чл. 175, ал. 1, по т. 5 от ЗДвП – нарушение на задълженията при пътнотранспортно произшествие, респективно не е налице някакъв съществен пропуск на административния орган.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

По приложението на материалния закон настоящият съдебен състав намира, че в случая е не е доказано наличието на основанието по чл. чл. 171, т. 1 б. "з" бб) от ЗДвП ЗДвП за прилагане на ПАМ по този текст. Липсват убедителни доказателства, че на описаното място и в посоченото време е налице реализирано пътнотранспортно произшествие, в което жалбоподателят е участвал като водач и оттам да е нарушил ,, задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие, т.е. да е извършил нарушение по чл. 175, ал.1 / т.5 / от ЗДвП като основание за налагане на ПАМ. Според дефиницията на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети". В хода на производството от страна на ответника е представена административната преписка. В АУАН е записано, че жалбоподателят е реализирал ПТП, след което напуска местопроизшествието и не уведомява компетентните органи на МВР. Спорни по делото са фактът на причиняване на ПТП от жалбоподателя и настъпилите имуществени вреди. За изясняване на тези релевантни обстоятелства в хода на процеса са събрани и гласни доказателства, посредством разпита на свидетелите А. Я. и В. П.. Съвкупният анализ на същите, не обосновава безспорен извод за причиняване на ПТП от жалбоподателката. АУАН всъщност е съставен единствено въз основа на сведение от собственичката на оградата, без наличие на други доказателства, които да подкрепят изложеното в него. Нещо повече, в тези сведения не се посочва конкретно лице, което да е извършило твърдяното ПТП. При това положение, следва да се приеме, че осъществяване на изпълнителното деяние на нарушението, не е доказано. Нарушението по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП не е извършено, поради което не е налице основание за прилагане на настоящата ПАМ.

По изложените съображения, налага се извода за наличие на отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК, а от това – и за незаконосъобразност на оспорената заповед.

На основание § 1, т. 6 от ДР на АПК, СДВР следва да заплати на адв. С. Д. , сумата от 1000 лева, в нейната еурова равностойност от 511, 29 евро – адвокатско възнаграждение, съобразно разпоредбите на чл. 143 АПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА вр. с чл. 8, ал. 3 Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, което е справедливо, а възражението за прекомерност на ответника е неоснователно. На жалбоподателя Я. следва да се присъдят разноски за внесената ДТ в размер на 5,11 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на З. Б. Я., с [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Д., ЗАПОВЕД ЗА ПРИЛАГАНЕ НА ПРИНУДИТЕЛНА АДМИНИСТРАТИВНА МЯРКА № 239/11.02.2026Г. ЗА НАЛАГАНЕ НА ПАМ ПО ЧЛ.171 Т.1 Б. 3) ББ) ОТ ЗДВП ,издадена от младши автоконтрольор в 04 група 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР , с която е временно отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на АДВ. С. Ц. Д., [населено място], ул. „Ц. С., 39, партер офис 1, вписан в Адвокатска колегия – С. с №[ЕГН] сумата от 511, 29 евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на З. Б. Я. [ЕГН] сумата от 5,11 евро, представляващи разноски за внесена държавна такса.

Решението на осн. чл. 172, ал. 5 от ЗДВП не подлежи на обжалване. Да се изпрати препис на страните.

СЪДИЯ: